

- 2.2. W każdym razie, czy dla zrozumienia mającego zasadnicze znaczenie warunku, a mianowicie dotyczącego wskaźnika IRPH, konieczne jest przeprowadzenie działań informacyjnych lub promocyjnych dotyczących poniższych faktów lub danych, bądź któregoś z nich?
- (i) Wyjaśnienie, w jaki sposób jest obliczana stopa referencyjna, to znaczy poinformowanie, że powyższy wskaźnik obejmuje prowizje oraz pozostałe koszty związane z odsetkami nominalnymi, że jest to prosta średnia nieważona, że przedsiębiorca musiał wiedzieć i poinformować o konieczności skorygowania tego wskaźnika o ujemny spread oraz że przekazane dane nie są udostępniane publicznie, w odróżnieniu od innej powszechnie stosowanej stopy procentowej, EURIBOR.
 - (ii) Wyjaśnienie, w jaki sposób powyższy wskaźnik zmieniał się w przeszłości oraz jak może zmieniać się w przyszłości, poprzez poinformowanie konsumenta i przedstawienie mu wykresów wyjaśniających mu prostym i zrozumiałym językiem wahań tej konkretnej stopy procentowej w odniesieniu do stopy EURIBOR, zazwyczaj stosowanej w przypadku kredytów hipotecznych.
- 2.3. Na wypadek stwierdzenia przez Trybunał, że to do sądu odsyłającego należy zbadanie nieuczciwego charakteru warunków umownych oraz ustalenie wszystkich skutków, jakie mogą zostać wyprowadzone z tego faktu zgodnie z prawem krajowym, sąd odsyłający zwraca się do Trybunału z zapytaniem, czy brak udzielenia informacji w powyższym zakresie nie powodowałby braku zrozumienia warunku ze względu na jego niejasny dla przeciętnego konsumenta charakter (art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13), czy też brak udzielenia tej informacji wiązałby się ze stosowaniem przez przedsiębiorcę nieuczciwych praktyk, w związku z czym, gdyby konsument został należycie poinformowany, nie wyraziłby zgody na zastosowanie wskaźnika IRPH jako referencyjnego w odniesieniu do swojego kredytu?
3. W przypadku stwierdzenia nieważności wskaźnika IRPH CAJAS, który z dwóch skutków przedstawionych poniżej byłby, w przypadku braku uzgodnień umownych w tym zakresie, lub gdyby okazały się one bardziej szkodliwe dla konsumenta, zgodny z art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 3.1. Zmiana umowy polegająca na zastosowaniu zwyczajowego wskaźnika zastępczego, EURIBOR, gdyż chodzi tu o umowę związaną w głównej mierze z interesem produkcyjnym podmiotu [mającego status] przedsiębiorcy.
 - 3.2. Zaprzestanie naliczania odsetek, przy utrzymaniu w mocy jedynie obowiązku zwrotu pożyczonego kapitału w terminie określonym przez kredytobiorcę lub dłużnika

⁽¹⁾ Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych oferowanych przez kasy oszczędnościowe.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 002 s. 288–293).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 16 stycznia 2018 r. – A-PACK CZ, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství**

(Sprawa C-127/18)

(2018/C 152/23)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną (strona skarżąca w postępowaniu w pierwszej instancji): A-PACK CZ, s.r.o.

Druga strona postępowania (strona przeciwna w postępowaniu w pierwszej instancji): Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 90 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, przy uwzględnieniu zasady neutralności podatkowej i zasady proporcjonalności, można interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są uprawnione do tego, by na zasadzie odstępstwa ustanawiać takie warunki, które w konkretnych przypadkach wyłączają możliwość obniżenia podstawy opodatkowania w razie częściowego lub zupełnego braku zapłaty ceny?

- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy w sprzeczności z celem art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, pozostaje taki przepis prawa krajowego, który uniemożliwia podatnikowi podatku od wartości dodanej dokonanie korekty podatku w sytuacji, gdy obowiązek podatkowy powstał wskutek podlegającej opodatkowaniu transakcji w stosunku do innego podatnika, który za tę transakcję zapłacił jedynie w części bądź wcale i który następnie przestał być podatnikiem podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-164/18)

(2018/C 152/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 52 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 61 964,32 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/23/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-165/18)

(2018/C 152/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii